

at man faar de politiske Bølger bragt saadan i Bevægelse, som det sker i dette Tilfælde. Jeg spørger nu: Hvem er den Sagskundskab, som vi skal bøje os for? Rigsdagen har været ude paa mineralogisk Museum og set det Arbejde, den nævnte Kunstner dér har frembragt, og fra alle Sider hørte man kun een Dom; jeg hørte i hvert Fald ingen udtale sig undtagen med Beundring for det udførte Arbejde. Det var Rigsdagen, som var indbudt ud til mineralogisk Museum; og hvis det ærede Medlem (Ellinger) ikke har været der, fordi han ikke har modtaget nogen Indbydelse, er det kedeligt nok. Samme Dag fik vi Indbydelse til at se Portrætskitserne, som Kunstneren har malet, og hvis det ærede Medlem ikke har fulgt Indbydelsen, er det underligt nok, da han dog har haft Tid til at komme i Kunstnerens Atelier og sidde for ham.

Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) synes endogsaa at overgaa sig selv i Beskedenhed. Det ærede Medlem maa være Beskedenhedens Toppunkt. Han fraskriver sig nemlig al Mening om det, disse Penge skal gaa til; han vil bevilge Pengene, naar han faar et Skøn fra anden Side om, hvorledes de skal anvendes, men selv at have en Mening derom ønsker han ikke. Hvis det ærede Medlem fører denne Praksis videre i sin Lovgivervirksomhed, synes jeg, at det ærede Medlem maa blive Beskedenhedens Toppunkt i dette Ting.

Den højtærede Minister ønsker jo ogsaa forud at høre en kunstnerisk Dom — jeg har glædet mig ved at konstatere, at Ministeren denne Gang strøg det upartiske. Det tror jeg ogsaa er nødvendigt, hvor kunstnerisk uddannede Folk, hvad enten det er Arkitekter eller Malere, skal have med Bedømmelsen at gøre; og det maa vel være Meningen, siden man ikke ønsker at lade Rigsdagen, som bestaar af almindelige Mennesker, skønne om, hvorvidt dette Billede skal antages eller ikke.

Jeg skal vedblivende anbefale det høje Ting at stemme for denne Bevilling ud fra den Betragtning, at vi, der har set baade Skitsen og Portrætterne, finder dem ganske udmærket, fortræffeligt udført. Og naar der overhovedet skal være Tale om at gennemføre en saadan Bevilling, finder jeg det meget beskedent fra Rigsdagens Standpunkt, at vi kræver Ret til blot at raade over denne ene Væg, medens vi indrømmer de andre Herrer, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) og hans udmærkede, sagkyndige Medmennesker, Ret til at raade i alle de andre Sale.

Indenrigsministeren (Rode): Naar jeg talte om et upartisk Skøn, mente jeg selvfølgelig et upartisk sammensat Skøn, et Skøn, der var sammensat saaledes, at saavel Kunstneren som andre kunde være sikre paa, at den afgivne Bedømmelse ikke hvilede paa Forhaandsfjendskab til eller Forhaandsvenskab for hans Kunst. Maa jeg til den ærede Ordfører endnu blot bemærke, at hvis jeg skulde købe mig et Landbrug, vilde jeg maaske søge hans Vejledning og tro, at den var udmærket; naar jeg skal købe mig et Billede, vil jeg søge Vejledning andetsteds.

Wulff: Naar jeg har ønsket at tage Ordet angaaende dette Spørgsmaal, er det for at gøre opmærksom paa, at jeg, der har stemt mod Grundloven, ikke her har taget Stilling til, om vi skal fejre Grundloven ved det Billede, her er Tale om, eller ikke, det vilde ikke ligge for mig. Ikke alene i Finansudvalget, men i vide Kredse i Rigsdagen har der været en udtalt Stemning, gaaende ud paa, at dette Billede vilde komme, det er altsaa at betragte som et Faktum, og det, jeg har taget Stilling til, er blot Maaden, hvorpaa det skal tilvebringes. I al Almindelighed deler jeg i denne Henseende de Anskuelser, der er forfægtede bl. a. af den ærede Ordfører (Poul Christensen). Jeg taler som Lægmand. Det er ret udbredt blandt alle, enten man kalder dem dannede eller ikke dannede Mennesker, at have en vis Forstand paa Billeder, og jeg forbeholder mig at have nogen Forstand derpaa. De Afgørelser, som træffes af Kunstnere med Hensyn til Billeder, der findes værdige til at ophænges enten paa en norsk eller dansk Udstilling, er af en saadan Beskaffenhed, at jeg, hvis jeg skulde anskaffe Billeder til at smykke min Bolig med, ikke paa nogen Maade vilde overlade en saadan Samling af „sagkyndige“ Kunstnere at afgøre, hvordan Billederne skulde se ud. Jeg tror, at det er Klikker, som forkætrer hinanden paa en Maade, som almindelige Mennesker staa ganske uforstaaende overfor. Jeg har i al Almindelighed Sympati med den Betragtning, at de, som skal bo i Huset, selv maa kunne bestemme, hvordan det Bohave skal se ud, som skal fylde det.

Hvad denne bestemte Maler angaar, blev det sagt, at vi kan ikke dømme om hans Evne efter de smaa Skitser. Men der foreligger jo store Billeder af ham, og det forekommer mig, at han netop har særlig Evne til at udføre saadanne. Jeg behøver